

vreest de
dodenklauw

vreest de
dodenklauw

Stefaan Renaat Benjamin

Iedere gelijkenis met bestaande personen en/of situaties berust op louter toeval en is niet intentioneel. Iedere verwijzing die in dit boek wordt gemaakt naar 'leren vechten' is niet fysiek bedoeld maar louter mentaal/verbaal. Dit boek roept **niet** op tot geweld maar is een handleiding om te leren opkomen voor zichzelf. Iedere verwijzing naar wapens, gevechten en dergelijke zijn dus louter en alleen te interpreteren als beeldspraak en geenszins letterlijk.

Schrijver: Stefaan Renaat Benjamin
Coverontwerp: © Fabienne Ceenaeme
ISBN: 9789402166651
© Stefaan Declerck

Inleiding.

Deze schrijver heeft vele wateren doorzwommen en er één ding uit geleerd: terugvechten is een must. In dit werk ga ik dermate diep in op het onderwerp zelfkennis dat het voor sommigen onder jullie meer dan waarschijnlijk af en toe een pijnlijke confrontatie zal zijn. Het is wat het is. Wie zichzelf niet kent is onwetend, wie zichzelf niet onder ogen durft of wil komen is stekeblind.

Blinden kunnen geen terreinverkenners zijn in visuele werelden. Jezelf kennen is het begin van alle wijsheid. Desondanks ga ik rustig, weloverwogen in stappen te werk zodat de lezer zelf kiest welke kennis hij in zich op wil nemen.

Dit is niet mijn laatste boek. Wellicht wel het belangrijkste dat ik ooit zal geschreven hebben.

Stefaan Renaat Benjamin

Eerste akte

Mijn vizier in de navel

Kennis opdoen wil zeggen afzien en ondergaan. Geen boek ter wereld is in staat om ook maar een spat wijsheid te bevatten van een doordeweeks mensenleven. Ik sta stil bij iedereen. Iedereen heeft een verhaal. Ik denk niet dat het verhaal van de meesten de moeite is om te aanhoren, laat staan om erbij stil te staan. Toch is het belangrijk om te beseffen dat iedereen de protagonist is van zijn eigen epos. Want ik wil mijn vijanden kennen. Ze zijn talrijk, ze omringen mij en iedere dag lig ik onder aanval. Dat geldt trouwens ook voor eenieder van jullie. Dagdagelijks komen jullie in aanraking met anderen die vaak bezig zijn met je positie te ondergraven op het werk, ruzie te stoken in de familie, ervoor te zorgen dat ze zichzelf populair proberen te maken op de kap van ongegronde roddels waarvan jij het mikpunt bent, ga zo maar door. Er is geen dag te verzinnen in een heel mensenleven dat er niet iemand goedschiks of kwaadschiks op gedachten komt waarin jij rondloopt. Wijsheid is dat besef. Dwaasheid is te denken populair te zijn en ongenaakbaar. Want niemand is het. Er zijn struisvogels onder ons die proberen om hun kop in het zand te steken maar ook zij zullen ten prooi vallen aan hun vijanden, ook al doen ze alsof ze geen last hebben van hen. De wereld is aan de roofdieren, word er één van.

Dit klinkt natuurlijk nogal aanvallend en dit is het uiteraard ook. Ik sta niet gekend om mijn milde uitspraken en eufemismen. Eerder klinkt het geschraap van mijn pen een kwalijke voorbode van een scherpe toon die ik in iedere penneestreek probeer te zetten. Wie spreekt in beeldspraak dient zich te onthouden van verzachting. De mantel der liefde is een sprookjesdeken dat veel mensen benadeelt. Spreek de waarheid, ook al is het niet in het

voordeel van gelijk wie. Wees hard waar het moet maar vergeet nooit dat er diep in jouw ziel tedere roerselen huizen. Wie dat vergeet wordt een sadistisch monster. Er zijn teveel monsters. Ze zijn vergeten en vragen zich nu af hoe het komt dat ze nergens voldoening meer vinden. Geld? Een lapmiddel, niet meer dan dat. Hoe meer geld hoe leger het hart.

Dit schrijven richt ik hoogstpersoonlijk aan mezelf uit mijn verleden. De hoop zat er misschien bij mijn geboorte in dat de stomkop die ik op een dag zou worden misschien klaar zou zien en uit zijn doppen leren kijken maar helaas, het is deze ik, de volwassen *schemerling* die met een vleugje bitterheid in de teentoppen thans schamper het verleden overschouwt en zich afvraagt of het niet allemaal anders had kunnen lopen. Dat weet ik niet. Het verleden is een duister en kronkelig pad en voor wie dit niet geldt gaat de regel op dat het dan wel de toekomst zal zijn. De lijdensbeker gaat aan niemand voorbij. Ook niet aan degenen die denken mooi rond te lopen, licht en liefde, verlicht van ziel en met gepedicuurde voetzolen. Nagels zitten er overal, roestig en wachtend tot de argeloze naakte voet nadert om erdoor gepenetreerd te worden.

De mezelf uit mijn verleden was misschien dan wel een idioot, maar dan wel een idioot die doorzette en tegen alle kansen in erin slaagde om uit zijn poel van ellende los te breken om eindelijk plaats op te eisen om te kunnen ademen. Veel mensen kunnen dit niet. De meesten zullen een leven lang gebukt gaan onder het juk van saamhorigheid, fatsoen, cultuur en traditie.

De meeste mensen zijn dom, lelijk, achterbaks en leugenachtig.

Dit is de trieste definitie van het menselijk ras.

Dit is de énige definitie die zichzelf keer op keer bewijst. Het is zowaar wetenschappelijk.

Visioenen voor de zwijnen

Wie droomt van een mooie wereld vergeet het belangrijkste aspect. Wijsheid is te beseffen dat er goed en kwaad bestaat. Wijsheid is de kennis van goed en kwaad, het onderscheid ertussen te kunnen maken en vooral het kunnen ontrafelen van het mysterie dat beide evenwaardig zijn, elkaars aanvulling en dus ook noodzakelijk. Dit besef is noodzakelijk. Maar het is geen mooi idee.

Het moet een regenachtige maandagmiddag geweest zijn, vele jaren terug, toen ik erachter kwam dat mijn relatie niet goed zat. Toegegeven, ik wist al langer dat er meer aan de hand was maar ik zat zo gevangen in de stolp van dienstbaarheid en onderdanigheid dat ik werkelijk geen kant meer op kon. Ze was zwaar, ze was borderline en vooral bijzonder bazig. Ik liep rond in het besef dat ik een kapitale fout had begaan maar nu zoveel jaar later kon ik de mysterieus zwarte dag niet terugdraaien van zoveel jaren terug dat ik verliefd geworden was op mijn vleesgeworden ondergang. Dit besef nekte me. Ik voelde me ontgoocheld in het leven, voor mijn part mocht het gedaan zijn, ik wilde weg uit die situatie maar kon niet. Uiteindelijk was het mijn schuld dat ik daar nu zat en sommige zwijmelkwezels mogen dan wel verkondigen dat een huwelijk voor het leven is maar dat was niet op mij van toepassing. Want ik h ad geen leven. Ik was een slaaf, niet meer dan dat.

Terugdenkend aan al die herinneringen die met de dag waziger beginnen te worden zie ik wel degelijk in dat ik in feite ieder moment had kunnen ontsnappen maar er gewoon de ballen niet voor had om het daadwerkelijk te doen. Ik had ze dit, ik had ze dat... Uiteindelijk deed ik de strijk en de afwas. Zelfs daarvoor deugde zij niet. Haar succes lag in het feit dat ze zich geen fluit aantrok van de waarheid, vindingrijk was in haar mentaal sadisme (jawel, het is wel degelijk erfelijk) en vooral een moraliteit hanteerde die al even onfris rook als haar adem bij

valavond. Telkens ze haar mond opendeed kropen de kamerplanten spontaan uit de pot, in wanhoop en met schrompelende bladeren rukkend aan de dichtstbijzijnde raamhendel. Zie je, dit doet nu deugd. Vroeger zou ik zo iets niet hebben durven zeggen, ook niet schrijven. Ik trek me er thans niets van aan. Jaren van mijn leven heeft ze genomen, nu neem ik de leugens op de korrel waarmee zij me onder de duim hield. Bovendien is er terwijl ik dit doe een mooie chemische reactie aan de gang: opluchting.

In feite ben ik nu tegen mijn vroegere ik aan het zeggen hoe hij het had kunnen doen: terugvechten. Maar dit kan niet meer. Desondanks wordt in mezelf mijn vroegere ik gehoord, aanhoord. Dat doet deugd. Mijn leed wordt door mezelf erkend. Dat is wijsheid. Alleen degenen die weten dat ze werkelijk werden misdaan en zelf recht in hun schoenen stonden kunnen zichzelf erkennen. De daders en stichters van onheil en leed kunnen enkel weggijken bij het zien wat ze deden of er misschien wat dom bij staan te lachen. De geplamuurde grijns van het zichzelf uitlachen is typisch iets wat voorkomt bij dwazen die zichzelf slim achten en door inteelt bezwangerde families afkomstig van de één of andere barak bij 's lands buitengrenzen waar grootvader nog met de zweep regeert en af en toe een stoel kapotslaat op de rug van een weerbarstig kind.

De mezelf als jongeling was een slappeling. Ik was sterk om telkens maar te blijven verderploeteren. Tevergeefs proberend om mezelf een houding te geven in de wereld die ik niet verstond zette ik mezelf constant voor schut. Ik werd gepest. Nu zijn er zovelen die worden gepest, nietwaar. Maar het ging er toch verdomd driest aan toe. En uiteindelijk was dat mijn schuld. Niet in den beginne, wel uiteindelijk. Omdat ik uiteindelijk degene was die het toeliet. Ik had verdomme moeten terugvechten, zonder ontzag voor mijn tanden of een eventueel blauw oog. Ik had moeten knokken en ze mores leren om mijn pad te banen voor een verder leven. Maar ik deed het niet. Ik